

Casals poc atractius

Vicent Roser

¿La joventut valenciana? al carrer

Afers i melodrames de la política juvenil valenciana

¿On és i a què dedica el temps la joventut valenciana de l'urbs? ¿Què fan les institucions i els serveis oberts a la joventut? ¿És el desencant del jove una causa o una conseqüència de la pobresa dels mitjans que se li ofereixen?

L'excursionisme és una de les activitats preferides

Realment, poc o res sap el jove del carrer sobre on pot acudir o sobre quina santa institució té l'honor d'assistir-lo. I, tanmateix, la tirallonga de noms i serveis que han estat creats a tal efecte és ben llarga: casals de la joventut, oficines d'informació municipal, consells de joventut, camps de treball, TIVE, et cètera.

Les institucions dedicades a la joventut ja han estat creades. I per a saber què són i què fan ens dirigim al delegat de Joventut de l'Ajuntament de València, Ramon Vilar. Animats pels descobriments efectuats en l'oficina municipal, fem cap al director general de Joventut, Esports i Desenvolupament Comunitari de la Conselleria, Josep A. Ibars, el qual ens atén amb molta paciència. En els despatxos tot se'ns mostrava clar i convincent. Tot era com un truc de màgia fàcil: No res, ni per ací ni per allà, ¡hop! Del no-res se'ns apareixia un panorama satisfactori.

El següent pas, el va constituir la recerca del sector de joves organitzats que podria opinar sabent de què va la cosa. Conversàrem amb representants

de diversos casals de la joventut de la ciutat. N'hi ha quatre a València: Extramurs, Benicalap, Malvarosa i Rovella. Aquests darrers, encara sense local propi, han editat la revista *Papeles*, on expliquen la falta d'atenció de l'Ajuntament i les seues promeses: *Hi ha el greu perill que arribe el local quan se n'haja anat la il·lusió*. El mateix responsable de l'Ajuntament ens va confessar: *De vegades, hem tingut cases de la joventut que han estat dos anys sense obrir per problemes burocràtics, perquè no hi havia una dotació pressupostària per a atendre aquestes obres, i això ha desmoralitzat bastants col·lectius juvenils que, al principi, estaven disposats a treballar*.

Es referia al casal de la Joventut d'Extramurs, on l'Ajuntament va tirar per la finestra més d'un milió de pessetes només en el lloguer del local, sense arribar a obrir-lo. Més tard, i això que era el primer centre d'aquest tipus que s'obria, se'ls va concedir una exigua subvenció mensual de 20.000 pessetes. Ara els ha estat retirada i els han deixat, a més, penjats els rebuts de l'aigua i de la llum de fa un any. Resulta, també, que el Casal de Benicalap no ha arribat mai a tenir dotacions pressupostàries fixes, i, fins i tot, ells mateixos van haver de condicionar-se un local mentre esperaven una «ajudeta» municipal.

Per a fer-se una imatge de la falta i de l'escassetat d'aquests pressuposts a València, direm que l'Ajuntament de Barcelona gasta més en Joventut que les assignacions de la Generalitat valenciana en aquesta àrea.

El nostre interlocutor municipal es lamenta:

«... a Barcelona hi ha hagut sempre, inclús en temps de la dictadura, una política municipal de la Joventut. Encertada o no, però n'hi havia. A València ni tan sols es contemplava la possibilitat d'una Delegació de la Joventut en l'organigrama de l'antic Ajuntament.

No podem deixar, en aquest repàs, les institucions públiques i la seua política juvenil, l'afer dels denominats, i quasi desconeguts, consells de la joventut. «Aquest és un organisme totalment autònom, en el qual s'organitzen les associacions juvenils que volen i és un interlocutor davant l'ajuntament, però sense dependre'n. Nosaltres només hem de dotar-lo de mitjans perquè pugui funcionar», comenta R. Vilar. La idea ja fa quatre anys que no deixa de rodar, i, per ara, aquest consell encara no té local, ni els mitjans adequats ni el suport de les associacions de temps lliure de la ciutat.

Un altre punt que cal considerar és la falta de mitjans de comunicació i la desconexió respecte a les preferències i les aspiracions d'aquest sector de públic. Per això, la propaganda de l'Ajuntament, com la de moltes altres institucions valencianes, els ix molt cara. Ramon Vilar confessa: «Veig activitats que es fan arreu, en les quals potser la publicitat costa més que l'organització, i això és també lamentable.»

Per a acabar de perfilar el panorama, entrevistem Joan Manuel Ferris, creador de nombroses iniciatives en el camp juvenil, ex-president —va ser-ne el primer— del Consell de Joventut de València, vice-president del Centre Excursionista i metge aturat, entre altres coses.

Jordi Vicent

Organitzar-se és el primer pas

P.-*Davant la falta d'enteneniment amb l'administració municipal i autonòmica, heu constituït una Coordinadora d'Entitats Juvenils, Educatives i de Serveis de la Comunitat Valenciana, ¿és tan difícil que el tema de la joventut tire avant?*

R.-*Realment, és complicat. Les institucions democràtiques han creat les seues àrees de joventut, però no entenen el significat que avui té un moviment juvenil fort, com a conformador del teixit social, de la mateixa societat civil.*

P.-*¿Penses que no hi ha cap línia de treball en les institucions suficientment seriosa?*

R.-*Crec que les institucions com a tals han intentat col·locar la joventut entre les seues previsions. Això és molt positiu. L'error clar ha estat la base pressupostària, resultat de la mínima incidència política del tema juvenil a nivell intern dels partits que governen les institucions.*

P.-*¿La culpa, doncs, és dels polítics que duen el treball sectorial de Joventut en el govern municipal i en l'autonòmic?*

R.-*D'una banda, vindria una vertadera política juvenil a l'hora de negociar pressuposts ordinaris i de crear infraestructura. Això sí que és una missió dels delegats de joventut i dels directors autonòmics. El seu problema és que, per a aconseguir un ressò adequat, haurien de prendre la referència en l'associacionisme juvenil existent, no haurien de muntar-ne un de nou, sense problemes, per esquivar el bou.*

P.-*¿Què passa amb les cases de la joventut?*

R.-*Les cases de la joventut, obertes o tancades sense cap criteri definit, han dut el moviment juvenil urbà, encara incipient, a la pràctica extinció per desesperació. No han trobat una estructura legal coherent, i no saben que han de ser exactament.*

P.-*¿Els veus cap futur immediat?*

R.-*Si persisteix la inhibició i l'ambigüitat de la Delegació, no m'estranyaria que fins i tot haguessen de tancar. Les unes per falta de públic, les altres per falta de mitjans, i, en general, totes per falta de rendibilitat en activitats i en animació juvenil. Un altre destí equivocat i, a més, temptador és convertir-les en centres d'esplai per a xiquets i adolescents.*

P.-*¿I els consells de la joventut?*

R.-*Han estat negociats intensament, fins al límit, però no funcionen. Les associacions juvenils polítiques hi han trobat una forma de matar la seua inactivitat i la falta de presència social, i dediquen els dies a reforçar la seua concepció de «petit parlament juvenil», en lloc de confeccionar propostes de dinamització adequades. Els consells no funcionaran si la voluntat política de complir els convenis amb l'Ajuntament o amb la Generalitat és dèbil.*